

Taler fra Besthylland: „vi vide, hvad vi have, vi vide ikke, hvad vi faae.“ Det er end ikke loyalt sagt. Vi maae altid troe, at vor Konge vil vide at ramme det virkelig Rette, det virkelig Bedste, og vi maae ikke undlade at troe det, indtil vi maatte have seet, at det kan gaae ham som Alle, at de kunne være mindre heldige i deres Valg. Med rolig og bestemt Overbeviisning agter jeg derfor at slutte mig til den Adresse, der her er blevet fremlagt. Jeg troer det usfordent med den ærede Ade Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn (Madvig) at tilføie, at jeg derfor dog paa ingen Maade erkjender, at jeg skulde slutte mig til alle de Udtalelser, der her ere faldne til Unbefaling for Adressen. Det er jo en Selvfølge, at der ikke er Tale om det enkelte Medlems Udtalelse, det enkelte Medlems Motivering. Det, der foreligger, er et bestemt og vel overveiet og fra en dygtig og velfortjent Haand udsprunget Forslag. Det er det, jeg for min Deel slutter mig til, fordi Undladelsen af at slutte mig dertil vilde efter min Opfattelse i dette Dødblik være Noget; jeg aldrig vilde kunne forsvare for Kongen, aldrig for Folket.

Formanden: Den 2den Landstingsmand for 11te Kreds ønsker Ordet. Det har allerede tvende Gange været ham givet; men jeg mener, at der fra Thingets Side ikke er Noget imod, at det atter gives ham? (Nei!)

Schulin: Ja, jeg har kun begjært Ordet igjen for at svare paa en personlig Bemærkning, henvendt til mig. Den sidste ærede Taler har meent, at det var mindre loyalt af mig, naar jeg ikke ventede noget tilkommende godt Ministerium. Jeg sagde udtrykkeligt, da jeg første Gang havde Ordet, at vi vidste jo ikke, om det var muligt for Kongen at skaffe os et bedre Ministerium. Jeg har aldrig tvivlet om Kongens gode Villie; men det maa jo dog Enhver indrømme, at, da Folk ikke kunne tvinges til at være Ministre, har Kongen ingen absolut. Magt til at skaffe Ministre; det

er altsaa altid underkastet en Mulighed. Den ærede Taler opfordrede mig ogsaa til at erklære, om jeg troede, at det nuværende Ministerium havde Landets Tiltro. Jeg mener, at Landet, forsaavidt det repræsenteres her, har tilstrækkeligt besvaret dette ved de to meget stærke Afstemninger, som jeg ogsaa har deltaget i, i en vigtig Sag, som jeg endog vilde ansee for Ministeriets Program. Alt, hvad jeg er gaaet ud paa at ville bevise, og hvorved jeg er kommen til Motiveringen af min Stemmeregning og det Raad, jeg gav Andre, er det, at Landets Mening om Ministeriets Program er bekendt nok; vi kunne derfor ved denne Adresse aldrig opnaae Mere, vi kunne ikke gjøre Kongen bedre bekendt med Landets Mening, end det allerede er seet, og vi kunne kun opnaae, forekommer det mig, i et overmaade vanskeligt Dødblik at bewirke en Ministerkrise, som kan føre til noget Ondt, og som ikke synes mig at kunne føre til meget Godt. I fald Hans Majestæt Kongen tager Hensyn til de stedfundne Afstemninger, hvortil jeg hentydede, saa vil han jo ogsaa, uden at modtage nogen Adresse, kunne søge sig et andet Ministerium.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, fattedes Adressens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges med 36 Stemmer mod 8.

Boserup: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at Sagen bliver behandlet extraordinært. Jeg vil yttre det Ønske, at den saavidt muligt maa komme til anden og sidste Behandling imorgen. Det er jo, som bekendt, de aller sidste Dage, Thinget har at være samlet i, og da Forhandlingerne om dette Spørgsmaal idag kunne ventes endte i det andet Thing, anser jeg det for heldigt, at det saa hurtigt som muligt ogsaa her kan blive overveiet og afstemt.